

מכתבים למערכת "הארץ"

לפתוח את ההסכם

המשא ומתן על הפריסה מחדש בחברון בפרט, ועל המשך תהליך השלום בכלל, נמצא כסכנה כל עוד ימשיך להתקיים היישוב היהודי בחברון. אין ספק שבשני הצדדים, הישראלי והפלשתיני, עומד ריס כמה אנשים שמטרתם היא לטרפד את התהליך ולהוביל אותו בחזרה לתקופה שלפני הסכמי אוסלו. קשה להבין מדוע מנהלי המשא ומתן, אנשים מומחים בנושאי ביטחון ואחרים, עובדים ויגעים כל כך קשה על כל פרט וסייג של ההסכם כאשר ברור לכל ברירת שירייה מכוונת אחת של אדם קיצוני לאור הפריסה תספיק למוטט את כל מה שלכאורה הושג.

שיבת היהודים בחברון, אשר יש בה סממנים חוקים של משיחות ורצון צד של קומץ אנשים להקים את גושם למען הגולה, החיכוך בין האוכלוסיות וגורמות להתנהגות של חלק מן המתדיינים אשר רגילים להתגרות באוכלוסייה הערבית המקומית - אינם מותירים כל ספק בחולשתו של כל הסכם שמומרי במקום נוכחות יהודית. התהליך כדול יקרום אם בעקבות הפריסה החדשה יפרוץ מאבק אליים, וקשה להאמין שאלומות בחברון תהיה נקודת תור ולא תוביל להתפרצויות אלימות של קיצונים בערים אחרות בגדה וברצועת עזה.

השיבה היהודית בחברון היא לרועץ לפלשתינאים אשר רואים בה מקור תמידי לתסכול הפרעה לחיים הסדירים. על ראש הממשלה לקבל החלטה קשה ונועזת ולפתוח את היישוב היהודי מחברון לקרית ארבע, ובכך למנוע שפיכות דמים וטבח משני הצדדים. בנוסף, על צוותי המשא ומתן לראוג לכך שתהיה גישה חופשית של ישראלים למקומות הקדושים וזגמת מערת המכפלה. היה ראוי (אף על פי שהאויב חלום באספמיה) שיכית הדרסה, בית רומנו ושבת אברהם איבנו ייהפכו במרצת הזמן למרכיבים שבהם יתקיימו מפגשים בין תרבויות. במקום הזה מסתמנת, אולי, ההזדמנות לחקיק מרכז ללימודים מתדמנים, שבו ילמדו

בית עובר דרך בנק ישראל וחלק ממנו נשאר לפי שיקול דעתו הבלעדי של הבנק ושוקע בקופתו לצורך מימון הוצאותיו".
ראוי לברוק אם בסיוכום הכלל, בנק ישראל גר

בה ריבית מהבנקים, וריבית זו "שוקעת בקופתו", או שבעצם בנק ישראל מביטלם לבנקים ריבית במגזר השקלי הלא צמוד.

מתונוי החדשים האחרונים אנו רואים כי המקרי רות מבנק ישראל שלהם נקקים הנבנים הם בירי רה, ולעומתם סופג בנק ישראל מהנבנים פיקדונות שחלקם מופק אצלו בשקלים וחלקם בעסקות סוחר, וזאת בנוסף לספיגה באג"ח ממשלתיות.

בנתוני חודש ספטמבר 1996 אפשר לראות שההאשראי של בנק ישראל כסוכם של 2.2 מיליארדי שקלים בממוצע, ועל כסום זה משלמים הנבנים ריבית לבנק ישראל. לעומתם הפקידו הנבנים בבנק ישראל פיקדונות מעבר לחובת תגולות כסוכם שהסתכסם בסוף ספטמבר בכאריבעה מיליארדי שקלים ובעסקות אלה הם מקבלים ריבית מבנק ישראל.

על סוכמים אלה הם מקבלים ריבית מהבנקים. מנתונים אלה אנו רואים כי הפקדות הנבנים בבנק ישראל גדולות כמה מונים מהסוכומים שאר תם נוסלים הנבנים מבנק ישראל. לפיכך, היום, בריביות במגזר השקלי הלא צמוד, בסיוכום כללי, בנק ישראל מורם כספים למערכת. לכן אין כספי ה"שוקע בקופתו", אלא להיפך, כספי יוצא מקופתו.

מאיר דויטש
ירושלים

אסר לא רץ לחתום

במגובה על "חיי הכנסים" מאת אמנון דנקר ("הארץ", 28.10) יצחק רבין ושמעון פרס היו מוכנים להחזיר את כל הגולן (לפי האמריקאים עד הגבול של 4.6.1967) - ולא קרה כלום. אסר לא רץ לחתום על שום דבר. ויש להניח שגם להבא פרס לא היה מסכים לחתם לו עוד יותר. לכן זו רק שאלה של זמן מס' שהתבררם היו התפתחות לגיטימית אשר יבואו

תערוכה / סמדר שפי

המניירה שבחיקוי המציאות

המוצגת במפלס העליון. נפתח הדבר של קסלוג "מציאות מודר מה", כותב עומר כי התערוכה היא אחת מכמה שיוצגו הסתיו במוזיאון, שיעסקו "בצורך של האמן העכשווי לעקוב ולהיצמד אל הניצח", במגמה להשתמש בו כמרכיב בעבודתו. אלן גיני-תון, האוצרת, כותבת במאמרה בקסלוג כי התערוכה נוגעת ליסטי-אילוזיוניסטי מסורת... (ובייצוג של מוטיבים ביתיים באמנות). גינתון מקשרת יפה במאמרה בין הכתיב לציור ריאלי-סטי. מכל מקום, נושא התערוכה כבר שופל במספר רב יחסית של תערוכות שהוצגו בשנתונים האחרונים (וכן השאר בגלריה "נגא", כלימבוס", בבית האמנים כי רשלים ובמוזיאון הרצליות).

פי התערוכה הם אמנים צעירים. כמה מהם, כמו דרון רבינא ונעה הולצשטיין, סימו את לימודיהם בקיץ תהליך ועבודותיהם הוצגו בתערוכות הנוגדים. הולצשטיין

מציגה עבודה חלשה, שעולה ממנה בעיקר המציאות המבוהה שיש בחיקוי המציאות. יציקותיה כפוליאסטר פחות צרה מבנה בשותרללנו, שמתן צורה מבנה המזכיר פרות וברוה שפירושיה כשטית. הדימוי אינו מצליח להדגיש תעלות מעבר לתוכנו התפאור-תית. השטיחים של נאוה כרנר, המצוינים על רצפת המוזיאון, מעניינים דרבה יותר. השטיח - אוניקס מסורתי ולמעשה עבר דה חותמת כמעט דרמטית, גיידת ושימושית, שעשויה לרוב כמערכת דגמים אנסטריטית - הופך לדימוי מתלהל חמני, כמי עט מתריס נגד הטענה אשר לנ-צחיות שבעבודות אמנות אחרות.

גיל שור משתמש בחומר אפיק סו ליצור אשליה, מושלמת במי אטר של בלוו, שנראים אמיתיים לחלוטין. שתי היצירות הוצגו באחרונה בגלריה ג'ולי M.

ראובן קופרמן מציג סדרת עבודות יפות ואינטליגנטיות של טבע דומם. את העבודות יצר

נאוה כרנר, שטיח מצויר ע